

La campanya pro - catalanitat

«La Rambla» setmanari català barceloní, ha començat una intensa campanya contra aquells elements i entitats que desprestigiïen i no accepten la nostra llengua.

Va iniciar la seva tasca meritòria i patriòtica, aleshores d'aquell gran miting celebrat a la plaça de braus madrilenya. Les seves planes que havien ressenyat l'acte grogler i antipatriòtic aprofitat precisament per ex-servidors del Borbó de Fontenebleau, donaren a conèixer a l'opinió catalana aquelles cases que s'associaren a l'acte descaradament fet contra Catalunya i que tenen sucursals o delegacions a la nostra Barcelona.

Aquelles ratlles denunciadores, foren prou per a mobilitzar a tota aquella munió de comerciants que el setmanari del dilluns havia denunciat com a traïdors a la causa catalana. Una colla de lletres foren rebudes a la redacció de «La Rambla». Totes, —no cal dir-ho— d'excusament als procediments que adoptaren la seva filial, central, etc., de Madrid dient que —més o menys— l'actitud observada per aquells comerços madrilenys no tenia res a veure amb ells, puix que llur autonomia el permetia procedir com els hi semblava.

No gosarem dir que aquestes excuses manquin a la veritat dels fets, però si diem que la campanya que porta a cap l'al·ludit setmanari, —que trobem del tot necessari i a la qual, com cal suposar, ens hi adherim i els oferim el nostre apoi— ha evidenciat ja que existeixen a casa nostra molts casos de catalanofòbia.

Barcelona, ciutat acollidora d'emigrants de totes les nacionalitats, es troba avui amb un percentatge —que si bé es petit en consideració, és massa nombrós per llur força destructiva— de gent que fa hostilitat a la implantació de les realitats vivents que sent el nostre poble. Certament, que hi han excepcions de procediment en aquests elements vinguts de terres foranes, però també és d'una certitud indubtable que la massa contrària a les nostres aspiracions, té llur e-

ficàcia al costat dels que ens neguen els drets que s'han discutit i es discuteixen encara al Parlament.

El nostre setmanari barceloní, ofereix el panorama de la seva ciutat mancat de mostres que llencin la seva catalanitat. Es una veracitat que ens dol. La major part de cartells que ostenten els comerços barcelonins, són redactats en llengua que no és la nostra. Companyies que exploten serveis públics dintre la ciutat, evidencien que llur idioma no és el nostre i el que oficialment té la regió a la qual tenen establerts els negocis. Correspondències i comptabilitats que no són amb llengua vernacle. Carrers, la retolació dels quals —i d'això cridem l'atenció al seu Ajuntament— fa recordar personatges que odiaren a Catalunya. En fi; tota una colla de coses que menyspreuen el català i que no comprenem com llurs propietaris no han procedit a la reparació que cal, especialment aquells que es mostren i fan de catalanistes.

Ací a Vic, com a tot arreu, també patim fills de Catalunya indignes i l'espectacle de la nostra ciutat ofereix aquesta cosa trista que fa veure'ns la nostra catalanitat. Mantes proves existeixen que acusen ben bé el nostre poble d'una falta de regeneració que els nostres esforços no són suficients per implantar-la de seguida. Altrament, considerem que hi ha casos impossibles de corregir i estructurar-los com pertany.

Mercès a la tasca catalanitzadora que està portant a cap el nostre Ajuntament podem comptar a la nostra ciutat amb la retolació dels seus carrers amb la llengua nostra.

Tots aquests models que emanen de la primera corporació pública vigatana, haurien de servir de guia pels seus ciutadans. Aquests haurien d'observar amb més atenció i afectar l'obra llur que fan els qui els representen a la Corporació municipal i saber treure'n l'essència que significa. Hem de pensar a tothora que la nostra responsabilitat de catalans és solament nostra i que si un dia cai-

La creació d'una guàrdia cívica republicana

El darrer complot militar que, manat per Sanjurjo, intentava abastar els poders constitucionals, sens dubte per fer-se'n amos els tan descaradament enemics de Catalunya que es diuen republicans, ha fet obrir els ulls a la neta consciència republicana espanyola.

Una de les conseqüències d'aquestes visions operades d'ençà dels darrers fets que mereixeren la nostra més dura repressió, és el resultat d'una reunió celebrada per la minoria radical socialista molts elements de la qual varen adherir-se a la proposició presentada per un membre de la mateixa, —el Sr. Jaén— que diu, en síntesi, la conveniència de la creació d'una guàrdia cívica republicana.

L'interès que senten llurs signants perquè aquesta proposició sigui aviat un fet s'evidencia en les notícies que donen a conèixer aquest determini, les quals diuen que és probable la seva immediata presentació a la Cambra com a obra d'urgent solució.

La idea, apart de considerar-la raonada, no la trobem necessària. Malgrat creure que la justícia amb què ha estat liquidat el darrer complot militar no és suficient per aturar noves etzagaiades aprofitades sempre pels hipòcrites que a través de la història hem patit i que la creació de la guàrdia cívica republicana podria ésser l'obstacle decisiu per a que no germinessin, no acceptem ni podem recolzar aquesta suggerència, perquè raons més contundents s'oposen a la mateixa.

Si observem el panorama mundial, no veurem enlloc l'existència d'un cos civil armat si exceptuem el que per deshonor dels catalans tenim a Catalunya.

La creació proposada, que per a dur-la a terme amb la puresa que li seria indispensable toparia amb fracassos i dubtes inevitables, dona a entendre clarament que llurs proposants veuen afleblida l'autoritat i força del Govern.

(continua a segona plana)

guessin les nostres aspiracions per ésser trepitjades per un reaccionari qualsevol, no podríem culpar-ne a ningú més que a nosaltres.

Repetim que ens adherim a l'obra que amb tanta valentia ha iniciat el setmanari catalanista «La Rambla». A tothora estem a l'aguait de qualsevol intent de catalanofòbia i no ens estarem de cridar-li ben alt l'alerta que estem segurs mereixerà sempre l'aprovació i adhesió cordial dels catalans.